

ДОМОВИНА У СРЦУ

У своме животу доста сам остварио и не могу бити незадовољан. Дјетињства у Поткозарју сва су слична, а моје је имало трновит, али частан пут. Сви ми Козарчани имамо и превише болних сјећања. Моја сјећања су духовни додир са завичајем, истинско памћење времена кад је ратни вихор многе одвојио од родног краја.

Како је вријеме пролазило, отуђење од родног краја бивало је све веће. То се догодило готово цјелокупном становништву Козаре. Зато желим да трајно обиљежим вријеме у коме сам био судионик збивања у годинама последице Другог свјетског рата.

Моје родно мјесто, село Велика Жуљевица одавно памти своје коријене. Полазећи од старих, историјских записа и топонима, може се закључити да назив села Жуљевица датира из 1426. године (види: „Codeh diplomaticus de Blagae, Budapest, 1897. стр. 280).

Једна од најбројнијих породица у Жуљевици су Згоњанини који су дошли из Далмације на Змијање, а затим у Поткозарје. Славе Никољдан.

Велика Жуљевица је смјештена на благим пропланцима Поткозарја. Лежи на трима ријекама:

Лубурки, која граничи са Љешљанима, Жуљевачкој ријеци са Церовицом и Трњавици, која протиче средином села Жуљевица.

Из Велике Жуљевице отишао сам 1958. године хрлећи за бољим животом, носећи у срцу успомене и чувајући пламен љубави према своме завичају. Моје одрастање одредило је и мој животни пут. Приоритет сваког младог човјека, па и мој огледао се у савлађивању важне обавезе према својој домовини, а то је обавеза служења војске. Прва препрека коју је требало савладати јесте да се прође предвојничка обука прије него што се крене на одслужење војног рока. Центар за предвојничку обуку налазио се у мјесту Равнице, општина Нови Град (тада Босански Нови). Полазници су били из Велике и Мале Жуљевице, Церовице, Раковца, Мазића, Љешљана, Равнице и Пољавнице. Свакодневни одлазак младића из мога краја на предвојничку обуку био је увијек попраћен гласовитом пјесмом. Предвојничка обука за многе младиће, па и за мене, пуно је значила. Улијевала је наду код сеоских дјевојака, наших симпатија, да смо способни младићи за одслужење војног рока, а ако смо способни за војску, способни смо и за живот уопште.

Ту прву обавезу коју је требало извршити (предвојничку обуку) успјешно сам савладао, а то је био први услов да будем позван на регрутацију.

Иначе, регрутација је била озбиљна провјера здравственог стања и способности за живот, за војску, али и потврда „мушкости“, што су дјевојке у моме мјесту изузетно цијениле.

Послије регрутације, *стоје слијева*: Боро Згоњанин, Миле Шљоковица, Здравко Згоњанин и Милан Видић;
сједе: Жарко и Рајко Калинић и Перо Ђурић